

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

8. fejezet

Sebezhetetlen

- Áh, baszki! Fenn, esküszöm, ha ezt még egyszer kitalálod... – bosszankodott Carlos. Pedig a birodalmiaknak már épp kezdett nem feltűnni, hogy valami nem stimmel a rakománnyal. Oda is lépett az egyik rohamosztagos.

- Nem tetszik ez nekem – legeltette a szemét a vásznon. – Először találtunk egy teljesen üres, kifogástalan állapotban lévő YT-1930-ast, aztán itt ez a rakomány. A főszer mióta szokott mozgolódni, vagy beszélni, vagy jajgatni?

- Hagyd a fenébe, biztos csak azok a tetves bogarak – mondta a másik katona. – Inkább a valós dolgokkal kéne törődni, mondjuk azzal a fogollyal.

- Melyikkel? Amelyik szabotálni akarta a Demolishert?

- Igen, például azzal. Állítólag a főreaktorral babrált valamit. Nem mondja meg, hogy ki, nem mondja meg, mit akart, csak azt gyanítjuk, hogy a Lázadóktól van.

- Hát aztán? Arra a vacak rombolóra még feljuthatott, de ez itt az Invincible. Nem, ezt a hajót nem lehet csak úgy szabotálni, még ha néhány szabadsági korcs fel is mászna a fedélzetre, akkor sem tudnának mit csinálni.

- De akkor is, az ilyen kémeik sehol sem tevékenykednek véletlenül. Kizárt, hogy csak úgy, szimpla életszeretéből babrált azzal a reaktoral. Én mondom, ezek a Felkelő mocskok készülnek valamire. Valami nagyra.

- Milyen igaz! – mordult fel Sigil a vászon alatt.

- Hé, megállj! – mordult rá minkét rohamosztagos, de még a fegyvereiket sem tarthatták célra, mert valami összeszorította a gégéjüket. A két férfi fájdalmas nyögések és hangos ropogás közepette borult a talajra, ekkor már nem éltek.

Sigil hamar aktiválta a fénykardját, s végigvágta a vásznat, hogy végre valahára kivergődhessen alóla. Fenn és Mira is követte a példáját, egy kicsit furának is találták, hogy már megint három erőhasználó van a csapatban. Fénykard híján, Carlos, Ventris és Selene már kénytelen volt a nehezebb úton kimenni, legalábbis ezt tervezték. De a három erőhasználó volt olyan kedves, hogy őket is kivagdossa a lepel alól.

- Végre egy kis frisslevegő – porolta le magát a twi'lek. Az igazat megvallva, már vagy ezerszer újratorgatták, de üdőbbnek tűnt és kész.

- Na, gyerünk, essünk túl rajta – simítgatta a haját Mira, kócos lett az út alatt.

- De most mit akartak azzal, hogy hiába jutunk fel, akkor sem tehetünk semmit? – tette fel az első okos kérdését Carlos. Múlandó volt a siker.

- Nem tökmindegy az? Úgyis megoldjuk valahogy – mondta Sigil, aztán gyorsan összerakott a fejében egy egyszerű, de nagyszerű tervet. – Ott van egy terminál, Carlos, láss munkához! Hátha innen is le tudod kapcsolni a főrendszereket.

- Nem vagyok biztos benne – nyögte ki Dahn, amint odasétált a terminálhoz. – A múltkor egy szabvány csillagrombolón csináltam, ezt a trükköt pont azokra tervezték, de ez már egy újabb generáció. Sokkal nagyobb, sokkal erősebb, tehát más, fejlettebb tűzfalakkal kell rendelkeznie. Marcus meg tudná oldani, de én...

- Ne nyafogj már, csináld! – mordult rá az öreg.

Dahn nem kérdezett, hamar nyomkodni kezdte a billentyűket.

- Veled meg mi van? – fordult az öreghez Ventris.

- Rossz előérzetem van, aranyoskám, nagyon rossz előérzetem...

Carlos hamarosan a billentyűkocogtatás végéhez ért. Az utolsó gombnál már sorra csordogáltak a homlokáról az izzadságcseppek, nagyon izgult, hiszen több ezer élet múlhat ezen a lépésen. De végül csak megtette, s minden úgy ment, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Egy szempillantás kialudtak a fények, leálltak a motorok, az Invincible szenderegni kezdett. Marcus hagyatéka újabb áldozatot szedett.

- Meg is volnánk – tekintett körbe a sötétségben Fenn. – Hamarosan felgyulladnak a vészfények, aztán elverekedjük magunkat a Reaverig és végignézzük a távolból, ahogyan Ackbar darabokra robbantja ezt a monstrumot.

- Igen, és honnan tudjuk, hol keressük a Reavert? – kíváncsiskodott Leana.

- 6-os dokk, B fedélzet, nem sokra van a hídtól – hangzott Hedvig kedves hangja a komon át. A terv szerint ő elbújt a hajón, és megvárta, amíg elmennek a birodalmiak, mert azt hiszik, semmi sincs azon a modern ócskavason. Ez volt az egyetlen működőképes megoldás, mivel neki egyébként sem lehetne hasznát venni, ha harcra kerül a sor, és nem lehetett biztosan tudni, hogy melyik hangárba kerül a Reaver.

- Nos, akkor nincs más dolgunk, min odamenni, és élvezni a showt – tapsolt egyet a kezével Carlos. Jó érzéssel töltötte el, hogy végre ő végezhetette a meló nehezét.

- Ennyi? – tűnt fel egy súlyos tény Mirának. *Túl könnyű volt.*

- Ez nem lehet ilyen egyszerű – helyeselt Selene is. – Ez a világ legfejlettebb hajója, olyan nincs, hogy egy féleszű gunganivadék csak úgy tönkrevágja.

- Héj – mordult fel Dahn. – Ez a gungan érez is!

- És leskelődik – vágta hozzá Wess. Carl érezte, hogy ez veszett ügy, ezért inkább nem szólt többet. Sajnos egyvalaki nagyon is megszólalt.

- Hajjaj... nem is volt ilyen könnyű – sóhajtott fel Fenn neheztelően. Az Erő jó dolog, előre megmondta, hogy mi fog történni. Ám ha rossz dolgot súg (és ha főleg azt súgja, amit most), akkor az ember azt kívánja, hogy inkább ne is jelzett volna.

Sigil és Mira is érezte, ami történni fog.

A többiek csak lestek, amikor visszakapcsolt az áram. Újra felgyulladtak a fények, jární kezdtek a motorok... minden olyan lett, mint azelőtt. Minden esetre, azért egy pozitívum mégiscsak rejlett a dologban: még nem riadóztattak. Ez egy prototípus, előfordulhatnak az ilyesmik, ezért senki sem érezte egy riasztás szükségességét.

- Na, jöhet a B terv... – verte volna a falat Fenn, ha nem sajnálja az öklét.

- Semmi gond, Carl, nem a te hibád – próbálta megnyugtatni Selene.

- Egyébként nem volt teljesen eredménytelen. Leállt a hajó komrendszere és a fény feletti meghajtása. De, nem is kapcsolták vissza. Legalább ennyit sikerült elérni – állapította meg az ex-rohamosztagos, amint átbújta a működő rendszerek listáját.

- Ahhoz meg hogy fértél hozzá? – vakarta a fejét Fenn.

- Ki tudja, hogy hol kötöttünk ki...

- Mindegy, B terv: rohamosztagosruhát veszünk, elmegyünk a hídig, aztán szépen lekaszabolunk mindenkit, aki csak az utunkba kerül. Mozgás – vezényelte Sigil úgy, mintha ő lenne a főnök. A tapasztalata megvan hozzá, de akkor is Fenn a kapitány.

- Na, szerezzünk még vagy két ruhát – bólintott rá az ex-jedi is.

Négy rohamosztagos egy kupacban baktat a Híd felé... ez tényleg nem tűnhet fel senkinek – végig csak ez motoszkált az ex-jedi fejében. Főleg Leana miatt aggódott, neki fogalma sincsen, hogy jár egy rohamosztagos. Carlos az egyetlen, aki rendelkezik némi tapasztalattal, Fenn csak természetesen lépked. A négyük közül mégis Sigil haladt a legbirodalmisabban. Bármibe is fog, az tökéletesen megy neki.

A kis csoport tizenöt perc után csak elérte a létfontosságú helyiséget.

- Ki akarod nyitni az ajtót – legyezgetett a kezével Sigil.
- Miért, megbolondultam? – vágta vissza a birodalmi.
- Aha – legyintett egyet Fenn is.
- Oké, nyitom – vágta rá a férfi, aztán beengedte őket az ellenség agyába, már ha lehet így mondani. Olyan kedves volt, hogy még be is zárta mögöttük az ajtót.
- Látod, nem csak neked megy – kacagott a sisakja alatt Jaris.

- Ez meg mi? Én senkit sem rendeltem ide – hökkent meg Drake admirális.
- Drake? Ne már... már megint ez az ipse – jegyezte meg Ventris, hangosan, hogy nehogy véletlenül ne lövessék agyon magukat.

- Egy nő, férfiruhában? Kik maguk? Azonosítsák magukat! – dühöngött Drake.

- Hagyd már azokat a sablonszövegeket! – mormogta Sigil, aztán a magasba dobta a sugárvetőjét. Az összes birodalmi ledöbbsent, amikor az E-11 es megállt a levegőben, úgy három méter magasságban. Hát még akkor mit csináltak, amikor tüzelni kezdett, s egyik áldozatát szedte a másik után.

- Lelőni! Mindenkit leelőni! – harsogta haragosan Drake, mire Fenn és Sigil elővette, majd aktiválta a fénykardját. Ventris és Carlos az E-11-esek lehangoló tűzerejével fedték őket, miközben a magasban lévő sugárvető leesett a magasból. Hiába, a lebegtetés (hát még a lövés!) koncentrációt igényel, az meg másra kell Sigilnek. Ami azt illeti, a férfi már javában kaszabolta az ellenséges rohamosztagosokat.

Fenn is beszállt az öldöklésbe, számos lövés visszapattintott, a feladók képébe juttatva azokat. Amit nem pattintott vissza, az elől kitért, mert az ő korában még elég mozgékony szokott lenni az ember – főleg, ha egy erőhasználóról van szó, mert ők mindig sokat ugrálnak, meg szökdelnek (na jó, többségében).

- Lőjenek már, hát mi az Isten van magukkal! – fortyogott a dühtől Drake, de ő a világért sem vett volna a kezébe egy sugárvetőt. Az egész csak annyi ért el, hogy megszólalt a riasztás, és végre életbeléptek az automata fegyverek.

A Híd egy jól védett hely, nem lehet csak úgy felballagni rá és elfoglalni.

Fenn és Sigil jól védte a lövéseket, Carlos és Ventris pedig remekül osztotta az áldást, de ez a feladat egyszerűen túl sok négy személy számára. Még nehezebbé vált a dolog, amikor kinyúltak az ajtók, és a hajó többi részéről is özönlenni kezdtek a birodalmiak. Az egész olyan volt, mint a tökéletes kelepce.

- De jó lenne, ha valaki segítene is! – mordult fel Jaris.
- Sigil még kettészelt egy rohamosztagost, aztán ő is rákezdte.
- Hát nem ártana!

- Mi? Ja... – esett le a lánynak. Mira hamar kirúgta a szellőző fedelét, s bevetette magát a küzdelembe. Mivel az ádáz birodalmaik mögé érkezett, ezért csak úgy kaszabolta őket, amíg észre nem vették. Akkor hamar átugrott felettük, hogy Ventris és Carlos mögé érkezhessen. Így minden oldalról fénykardok védték a bandát.

- A retkes életbe! – mordult fel Sigil, aztán kirohant az ellenség ádáz karmai közé. Egy birodalmit keresztülszúrt, aztán egy másikat leütött, s végül egy harmadikat is lefejezett. – Utálok, amikor ez van! – dörmögte kitartóan, mígnem elérte az egyik terminált. Nem lehetett csak úgy leállítani, ezért a talapzatába mélyesztette a fénykardját. A bátor tettnek hamar meglett az eredménye.

Egy csapásra lezárultak az ajtók, a híd elszigetelte magát – ironikus, hogy ez a protokollt pont behatolás esetén iktatták, hogy kint tartsa a megszállókat.

- Tetű – köpte Drake haragosan, aztán előhúzta a sugárvetőjét és hátba lőtte Sigilt. Az öreg semmit sem tehetett, a fénykardja még ott volt a terminálban. De csak nem rogyott le a földre. – Hát nem volt még elég! – lőtt még egyet Drake, kihasználta, hogy a többiek túlságosan is el vannak foglalva a katonáival. Sigil most már ki tudta húzni a kardját, így egy gyors mozdulattal elpattinthatta a lövést.

Bosszúsan, mindennél elszántabban indult meg Drake felé. Vérben forgott a szeme, még a szájából is vöröslő vér csörgedezett.

- Oó... – hajtogatta Drake döbbenten, aztán újra és újra lőtt. – Lelőni, lelőni! – harsogta az utolsó reményeként. A nagy káoszban senki sem hallotta meg, s Sigil is rövidesen elérte. Senki és semmi nem választhatta el a bosszújától.

A testes férfi hasába állította a kardját, aztán meg is forgatta benne.

- Együtt megyünk a Pokolba, röfi – azzal kihúzta belőle a kardját, s Drake félholtan, hörögve borult a földre. Amit a belső szervei közül nem égetett szénné a fénykard, az most mind kifordult a fedélzetre. Volt ott epe, gyomor, bél, hasnyálmirigy, minden, ami egy kegyetlen halálhoz kell. Még így is percekbe telt, mire az óriás szíve feladta a harcot, s a zsarnoksága örök véghez érkezett.

Ekkorra már nem maradt valami sok birodalmi. Mira egy kecses kardcsapással lerendezte az utolsót, aztán még egyszer megszúrta, nehogy életben legyen. Nehogy meg tudja löni, mint a múltkor, a Yavin IV-en.

- Utolsó – hangzott a megnyugtató szó. A többi birodalmi még mindig az ajtóval bajlódott, s még fognak is egy pár percig.

- Utolsó – nyomatékosította a dolgot Fenn.

- Sigil! – fordult felé Mira aggodalmasan. – Jól vagy?

Az Invincible hídja nem teljesen sík, van rajta egy magasabban lévő rész, ahonnan ezüstös szegélyű lépcsősorok futnak le. Mivel nem akarta lerogyni a földre, Sigil fájdalmasan leült, levette a sisakját, s aztán köhögni kezdett.

Friss vér csörgedezett a tenyerében.

- Ja... csak vért köhögök – mormogta fájóan és dühösen.

- Tehetünk valamit? – tudakolta az egyértelműt Jaris.

- Bénétsátok meg ezt az ócskavasat. Gondoskodjatok róla, hogy fényes győzelmet arasson a Lázadás. Rajta, mire vártok még!

Dahn hamar, szolgálatkészen ment oda az egyik fontosabbnak tűnő, még épen maradt terminálhoz. Gyorsan megpróbálta a kis trükkjét, hátha itt már működni fog.

- Semmi – verte a konzolba az öklét. – Semmi!
- Hadd lássam, nincs túl sok tapasztalatom, de ki tudja, hátha... – csődült oda Ventris. Carlos nem akarta odaengedni. – Több, mint neked – a férfi csak félreállt. Leana izgatottam, s félelemmel tele pötyögött valamit.
- Na? – kérdezte Fenn egy kis idő elteltével.
- Kizártak – mondta fájó szívvel a hírt. – Van valahol egy másodlagos híd is, az összes főrendszert oda irányították. Innen semmit sem tehetünk.
- Az szarügy – tette hozzá a haldokló. – Oda már sosem értek el, élve.
- De csak tehetünk valamit! – idegeskedett Mira.
- Mit? Carl trükkje csődöt mondott, erről a Hídról meg nem tehetünk semmit – matatott a terminálon Ventris, amikor valamin megakadt a szeme. – Itt az áll, hogy ez a 2. prototípus. De mit jelent ez? Lenne belőle még egy? – eközben tovább kutatott. – Nem, az nem... de.. vagyis, felejtsetek el, már nem számít.
- Miért, mi van az 1-es számú prototípussal? – kérdezte Fenn.
- Nem számít, az már egy másik történet. Nekünk semmiben sem segít.
- Szóval?
- Az Invincible ereje teljében lesz, amikor megérkeznek a Lázadók. Sajnálom, Fenn, de már csaknem teljesen befejezték. Ackbar képtelen lesz megállítani...

A Home One hatalmas robajjal tört elő a Hiperútból, mellette számos kisebb hajó, Nebulon-B cirkálók, CR90-esek, Mark I-es fregattok, valamint X-szárnyúak tömörültek. Rövidesen a Liberty és a Constitution is megérkezett. Ezen felül egy másik Mark I-es, a Godmaker is közéjük lépett, amely immár egy hónapja Vincent Trax parancsnoksága alatt áll. Érdekes, hogy ide mert jönni, biztosan a két home one, valamint az árván maradt liberty osztályú cirkálóban bízott, hogy majd fedezik.

- Megérkeztünk, uram. Az Invincible prototípus inaktív, úgy tűnik, hogy Jaris Fenn és a bandája már sikerrel járt.
- Hm... Jaris Fenn, mintha már hallottam volna ezt a nevet – tűnődött egy kicsit Ackbar. – Nem érdekes. Mi a helyzet a védőhajókkal?
- Három csillagromboló és néhány korvett, megközelítőleg háromszáz vadászgép támogatását élvezik. Bírunk velük.
- Nos, akkor nézzük, hogy a többi beszivárgónk is sikerrel járt-e!
- Igenis, uram – bólintott egyet a tiszt engedelmesen, aztán lenyomott néhány gombot a terminálján. Már nem volt más dolga, mint várni, s remélni.

Hirtelen egy narancssárgás villanás látszott az egyik romboló hídjáról, majd a törzséből is roppant lángfellegek kezdtek kibontakozni. A Relentless pillanatok alatt elhamvadt a heves robbanások ádáz hevében. A lökéshullám még a roncsait sem szórta szét, de máris megismétlődött az elképzeltetlen. Néhány másodperccel

később, a Merciful Knight hídjáról is roppant lánggomolyagok törtek elő, aztán annak rendje és módja szerint vetette szét magát a hajóteste.

Így már csak egy romboló maradt az Invinciblet őrző három közül.

Mivel a Demolisher fedélzetén elkapták a kémeket, ő nem tudta beteljesíteni a küldetését. Ackbar csavaros terve ellenére, egy romboló túlélte a szabotázsot. Ha valaki, hát őt tisztában volt vele, hogy nem mehet mindig minden az elgondolása szerint. Minden csatában lehetnek váratlan fordulatok, megeshetnek a fájó kis meglepetések. Ennek köszönhetően, amíg mindenki csak bámult, mondván „Az a hajó meg miért nem robbant fel?!” , ő már ki is gondolta a következő lépést.

- Koncentrálják a tűzerőt arra a rombolóra! – mutatott a Demolisherre a mon cala.

A szerencsés, de mégis peches birodalmi hajó pont legelől volt a védelmi láncban, ezért most pont a Constitution és a Liberty között, egyenesen a Home One előtt állt. Épeszű kapitány nem szívesen akaszkodna össze egy mon calameri cirkálóval, hát még hárommal... de még azokkal sem, akik ezt a három remek hajót körülállják.

- Össztűz! – nyomatékosította a korábbi utasítását az admirális.

Valamennyi hajóról záporozni kezdtek az ádáz, vöröslő lézernyalábok, s meg sem álltak a felkészületlen Demolisherig. A romboló csak elvétve viszonzta a tüzet, látszott rajta, hogy a fedélzetén lévőek még mindig nem ocsúdtak fel a súlyos döbbenetükből. Külön szerencse, hogy Drake áthelyeztette magát a prototípusra, mert mindenáron ő akart a parancsnoka lenni. A hiányában nem volt rátermett ember, aki összeszedhette volna a legénységet – csak Pendergast, de ő minden, csak nem rátermett ember. Ilyen az, ha valaki „*tombolán*” nyeri a rangját.

Felkészült legénység ide, vagy oda, a rombolónak nem volt esélye a roppant lézéráradattal szemben. A pajzsai hamar megadták magukat, hol a Liberty, hol az Independence, hol a Home One, hol pedig a kísérőhajók egyike tépázta meg a fémes burkolatát. Amikor az ember már azt hitte, hogy nem lehet rosszabb, a Vörös, az Arany és a Zöld szakaszok rárepültek a rettenet hídjára, s súlyos lézernyalábokat, valamint proton torpedókat küldtek a sérülékeny részbe. Kész csoda, hogy a vadászgépek még a nagy pillanat előtt kiérhettek a pokol ezen vészjósló bugyrából. A lázadó flotta egyszerűen darabokra tépte a monstrumot.

Fél perce sem vette kezdetét a pusztítás, ám a Demolisher máris a lángok martalékává vált. Így, tüzes törmelékdarabok és vérmes halásikolyok közt ért véget a romboló rettegett, álszent hírneve. Oly sok nagy csata után elérte a végzete. Meg kell hagyni, nem sajnálták túl sokan az elvesztését.

- Valamennyi védőhajó semlegesítve – jelentette ki a tiszt diadalittasan.

- Eljött az idő – simogatta az állán lévő, miniatűr nyúlványféleségeket Ackbar. – Fejezzük be ezt a csatát! – azzal a prototípus roppant hajótestére mutatott.

A felkelők hajói hamarosan rárepültek az Invincible osztály utolsó hírmondójára. Elsőként a vadászgépek támadtak volna, de sajnos még mindig rengeteg TIE maradt a környéken, s még Skywalker sem tudott biztonságosan átjutni rajtuk. Akkor pedig

nem fog sehogy sem. Az X-szárnyúak után a nagyobb hajóké lett a főszerep. A három mon calamari cirkáló egyszerre nyitott tüzet, s ezt valamennyi kísérőhajó követte.

Ackbar bizakodó tekintettel nézte, ahogyan becsapódnak az első lövések, s aztán nem történik semmi. Eleinte nem értette, nem is érthette, mi folyik itt.

- Az ellenséges hajó pajzsa aktív! – mondta az egyik tiszt riadtan.
- Mi az, hogy aktív?! – förmedt rá egy kicsit haragosabban a kelleténél.
- Az Invincible... uram, teljesen működőképes.

Csakhamar kikerekedtek az admirális nagy szemei, épp abban a pillanatban, amikor emelkedni kezdtek a romboló lövegei, s a széles hangáiraiból sáskák módjára kezdtek özönlenni a vadászgépek. Megkezdte támadását a hét és fél kilométer hosszú, sötét borítású rettenet. A roppant lövegeit vöröses lézernyalábok hagyták el, amelyeket narancssárgás lánggal izzó, sötétszürke rakéták kísérték.

- A gravitációs generátoraik teljes kapacitással üzemelnek! – mondta a tiszt rémülten, miközben az egyik Nebulon-B2-es cirkálót darabokra szedték a fenevad lövései. Mindenki értetlenül állt az események előtt, ki lázadónak született.

- Ez egy... ez egy... áh, nem fogom kimondani – állta meg a kísértetést Ackbar.
- Nem értem! – kezdte rá egy másik tiszt. – Azok a generátorok elszívják az energiát a fegyverekből... hogy oldhatták meg?
- Már nem számít – törődött bel Ackbar, miközben a hajói sorra hasadtak szét, éppen most, éppen az orra előtt. – Minden hajó támadja a prototípust, ezt a csatát nem veszíthetjük el! A Lázadásnak vége, ha megkezdik a sorozatgyártást.
- Nincs elég tüzérőnk... – sópáncodott az egyik tiszt.
- Valóban nincs – töprengett egy kicsit Ackbar, aztán rájött, hogy nincs más megoldás. – Léptessék életbe a Zéró protokollt!

Három mon calamari cirkálónak esélye sincs egy ekkora monstrummal szemben. Az Invincible titka az, hogy nem egy nagy, hanem két különálló reaktossal látták el. Emellett olyan fegyvereket használ, amelyeknek kisebb az energiaigénye, de a tűzerejük mégis egy kategóriába vehető a többi hajónál használatos ágyúkkal.

Ezeket a lövegeket azért nem rendszeresítik más hajóknál, mert túl drága lenne. Ám egy hajó, egy csillagromboló osztály még belefér, hiszen nem olyan szűkös a Császár zsebe – ha már egy halálcsillagra is tellett neki.

Fenn sajnálattal nézett a lázadó hajókra, úgy érezte, hogy kudarcot vallott. Olyan volt az egész, mintha a sors a maga elképesztően pocsek humorérzékével szeretné büntetni. A felkelő hajók a szeme előtt pusztultak el, jól látta, ahogyan a vöröses lézernyalábok megtépáznak egy B1-est, aztán a rakéták bevégzik a szerencsétlenek sorsát. Ha a másik oldalra nézett, akkor a Libertyt látta, amelynek az összeomlás szélén álltak a pajzsai. A Home One is sokat kapott, de még bírta a találatokat, nem úgy, mint a vele egy típusba tartozó Constitution.

- Segítenünk kell nekik... tennünk kell valamit... – hajtogatta Mira szomorúan.
- Már semmit sem tehetünk, kölyök – ingatta a fejét Jaris.

- Egyébként, még csak harminc rohamosztagos tobzódik az ajtóknál – törte meg a kétségbeesett párbeszédet Ventris. – Az egyik mögött csak hatan vannak, de azt az ajtót csak akkor lehet kinyitni, ha beengedjük mind a harmincat.

- Ugye az a szellőzőjárat is le van zárva? – vetette fel Mira.
- Igen, az is – jelentette ki keserűen Ventris.
- Ha beengedjük őket, és gyorsan megindulunk azon a folyosón, akkor talán nem fognak agyonlőni mindenkit. Egy-, akár kétvalaki is túlélheti – sóhajtott egyet Fenn.
- Akár négyvalaki ki – nyögte ki két véres köpet közt Sigil.
- Ezzel meg mire célozol? – kérdezte meg Fenn azt, amire már tudta a választ.
- Kinyitjuk az ajtókat, én nekimegyek annak a huszonnégynek, ti meg gyorsan szétvagdossátok azt a hatot, és elhúztok innen a jó büdös picsába. Mi van? Már csak káromkodhatok a halálom óráján, nem? – ezt egy másodpercnyi néma csend követte.
- Menjetek, nekem már úgyis mindegy! – azzal köpött egy jó véreset.
- Megtiszteltetés volt – tisztelgett katonásan Fenn.
- Hagyd már az empátiádat, azt húzzál innen a retekbe!

Amint mindenki összekészült, Ventris deaktiválta a lezárást, s kinyíltak az ajtók. A harminc rohamosztagos közül hatnak plazmavágó volt a kezében, ezért csak huszonnégyen lőhettek. Sigil az utolsó erejéből felugrott, aktiválta a fénykardját, aztán belerohant a tömegbe.

- TETVEEEK!!! – kiáltotta torka szakattából, s hamar ketté is szelte az egyik rohamosztagost. Vér csepegett az ajkairól, sárgásan izzottak a szemei, tisztán látszott, hogy ez az élete egyik utolsó cselekedete.

Fenn és Mira vetettek rá egy pillantást, aztán nekivetették magukat annak a négy felfegyverzett birodalminak. Mire a másik kettő eldobhatta volna a plazmavágót, hogy kerítsem valamiféle fegyvert, már egyikük sem volt életben. A hőseink tudták, hogy hátra kell hagyniuk Sigilt, még egyszer visszanéztek rá, aztán megindultak a Reaver felé. Így is komoly ellenállásba fognak ütközni, túl nagyba is...

- Selene, kezdheted! – mondta Fenn, amikor a második folyosóra érkezett. Nem volt könnyű kiadnia a parancsot, de vagy ez, vagy mind meghalnak.

A nőt bús izgalom fogta el, amikor meghallotta a hírt. A terv szerint, ha minden jól megy, a hajó szenderegni fog, ezért nem lesz szükség erre a lépésre. Ám ha mégis rosszul sül el minden (ha ez valóra válik), akkor kell valaki, aki eltereli a birodalmiak figyelmét, amíg a többiek elérik a Reavert.

Kell valaki, ki az életét áldozza azért, hogy a barátai élhessenek.

Utálom a lekkumat... – morogta a nő. Igazság szerint, eddig szerette őket, a Twi'lek faj helyzete ellenére, ő büszke volt rá, hogy lekkukkal született. A gond csak az, hogy emiatt nem tudott rohamosztagossisakot venni, ezért ő nem mehetett a Hídra. S most ezért kell feláldoznia magát... mert valakinek kellett, és ő az egyetlen, aki nem húzhatott sisakot. Senkitől sem kérhetnének ilyet... valakinek mégis meg kell tennie.

Selene két E-11-esel a kezében, amolyan modernkori halálosztóként ugrott elő a tároló mögül. Az raktárban lévő birodalmiak csak lestek egy pillanatig, aztán csak

ráébredtek, hogy mi van: meg akarják ölni őket. Ha két tucat katona nem őrködött ott, akkor egy sem. Ők mind célra tartották a fegyverüket, s lőni kezdtek.

De Selene már csak előbb cselekedett.

- Ezt a retyvás Birodalmatoknak! – káromkodta erélyesen, aztán már le is puffantotta az egyik rohamosztagost. Nyomban lézernyalábok kezdtek suhanni a feje felé, a tehetséges twi'lek úgy hajolgtatott a lövések elől, mintha valami különös táncot lejtene. Még néhány lövés, aztán újabb birodalmiak kerültek a másvilágra.

Ám hiába, ahol nincs remény ott nincs remény. Selene kezdettől fogva tudta, hogy meg fog halni, valamennyire már meg is barátkozott a gondolattal. Lelövik, s véget érnek a szenvedései, kár, hogy épp akkor, amikor már értelmet talált volna az életében. De teljesen mindegy, hogy ő mit akart, mit gondol, vagy érez. Egy viharos napon meggyilkolta Ann életének az egyik legkedvesebb gyöngyszemét, s ezért Sigil mindenképpen megölné. Mi az esélye annak, hogy az öreg haljon meg előbb?

- Gyertek mocskok! Akartok még?! – kiáltotta a nő, miközben egyre csak záporoztak felé a lövések. De így is lelőtt még egy ellenfelet. – Na, mi lesz, he? Csak ennyit... – aztán egy fájdalmas villanás, s elakadt a nő lélegzete. A kín, a rettegés, s az a borzalmas érzés méltán tudatta a nővel, hogy meglőtték...

A heves rakétazápor számos áldozatot követelt. Ezeknek nem kellene lövegek, nem kell semmi, ami csak úgy zabálja az energiát. Csupán egy kis szikra kell, ami begyűjtja őket, s aztán a Pokol máris rászabadul az ellenségre.

Mostanra már a Liberty pajzsai leváltak, a burkolatát roppant találatok tépázták. Miután a rakéták már kellőképpen meggyengítették a törzsét, az egyik vörösen izzó lézernyaláb becsapódott, aztán eltűnt benne. A másik oldalán jött ki, harmad akkora volt éppen. A cirkáló megmaradt, de már közel volt az utolsó leheletéhez.

Más hajók nem voltak ilyen szerencsések, a Constitution törzse rekedten nyögte a lángokat. A páncéllemezek meghasadtak, szétrepedtek, leváltak róla az ádáz rakéta- és lézerözönben. Az Invincible még néhányszor belemart a behemótba, aztán egy veszedelmes láncreakció vette kezdetét. Éktelen lángoszlopok törtek elő az mc80-as hajtóműveiből, az újabbak pedig egyre előrébb, a híd felé csörtettek. Végül egy haragos villanás törte meg az űr sötét káoszát.

A fényes csóva, amely könnyesen harsogta: a Constitution immár történelem.

- Elvesztettük! – verte a terminálját az első tiszt.

- Nyugalom, minden rendben lesz – mondta bölcsen Ackbar. Eközben rettenetes becsapódások rázták meg a hajót, a Hídon hevesen szikráztak a vezetékek, s kisebb tüzek gyűltek a jelentéktelenebb paneleknél. – Minden rendben lesz... – ismételte ő, miközben Trax hajója, a Godmaker, ezernyi apró darabra hasadt a lézerözönben.

Vajon melyikük fogja túlélni? – hasított át Fenn elméjén.

Az elterelés bevált, az összes rohamosztagos a raktár felé vette az irányt. Minden épeszű ember azt mondaná, hogy Selene, a szerelme, már alulról szagolja az ibolyát. Ugyanakkor, Sigil sem élhet már, halálos sebet kapott, ráadásul még lőttek is rá. Az áldozatuknak köszönhetően, Fenn és a megmaradtak vissza tudták foglalni a Reavert, s már rég elindulhattak volna, ám Jaris mégsem hajlandó továbbállni...

- Menjünk már, mindjárt felrobbantják a hajót! – próbálta jobb belátásra téríteni Mira. Egyszer használná ki a tisztességtelen előnyét, de akkor sem működik.

- Nem tudják lelőni a hajót, nincs meg a tűzerejük – ingatta a fejét Fenn. – Amíg tart az úrcsata, addig jobb dolguk is lesz a vonósugarakkal, és az még el fog tartani egy ideig. Csak akkor leszünk veszélyben, ha idetalál néhány birodalmi, akkor elindulunk; ígérem. De azelőtt egy tapodtat sem mozdulok el innen.

- De miért nem? – rángatta meg a vállát Wess.

- Mert érzem, hogy vissza fog jönni... az egyikük él, a másikuk meghal, ezt súgja az Erő. Te gyengébb vagy, te nem érzed, én is csak alig.

- Fenn, ők már meghaltak – sóhajtott fel Ventris. – Ha itt maradunk és meghalunk, akkor az áldozatuk hiábavalóvá válik. Tényleg ezt akarod? Selene, a nő, akihez hozzámenté volna, azért haljon meg, hogy te két perc múlva agyonlövöld magad?

- Mennünk kell! – kezdett elszakadni a cérna Mira szívében.

- NEM!!! – vágta rá Fenn kétségbeesetten. – Senki sem hagyunk hátra... – mormogta dühösen.

A többiek, különösen Carlos, már kezdett a – finoman szólva is – radikálisabb módszerekben gondolkodni „*Fejbe vágjuk egy lapáttal, aztán majd csak megbékél!*”, de valami megtörte a gondolatmenetét. Lépteket hallottak, de nem kemény birodalmi lépteket, hanem olyan kis szelídeket, de nehézkeseket, rendszerteleneket.

Fenn nagyon megörült, amikor Selene szép arcát láthatta a túloldalon. A nő a bal lábára hagyta a járás nehezét, a másikkal csak szükség esetén ért a talajhoz. Így, lassan, fájdalmasan bicegett a hajó felé. Jaris eleinte nem értette, hogy mi történt, de aztán a szemébe ötlött az a fájdalmas seb, ami a twi'lek lábszárát csorbította. Ott bizony meglőtte valaki, pokoli fájdalmat okozva neki.

- Semmi gond... valamiért elszaladtak, meg... most lőttek meg hatodszor... – próbálta nyugtatni őket a nő. Sokkal rosszabbnak látszik a dolog, mint amilyen.

- Akkor bicegj gyorsabban! – vágta hozzá Ventris.

Én is szeretlek... – gondolta magában Selene, s tüzesen nézett vissza rá.

Egy kis, fekete hajó száguldott ki az Invincible egyik hangárjából. Narancssárga csíkok és két ormótlan löveg tarkította, úgy tűnt, nem esett komoly baja. Azonban akadt egy komoly hiányosság a fedélzetén tartózkodók tervében: a prototípus generátorai még mindig üzemképesek. Amíg ez így van, addig nem mehetnek el.

A kis hiányosságot egy váratlan meglepetés egészítette ki: a Zéró protokoll életbe lépett. Rövidesen egy hatalmas, sötétszürke csillaghajó tört elő a csillagok közül, s

mellette még két, hozzá hasonló óriás érkezett a harctérre. A három Keldabe osztályú, mandalori cirkáló között egy aggressor is megjelent.

A Fekete Nap flottája felülről kezdte ostromolni a monstrumot, ám az Invincible máris komoly veszteségeket okozott nekik. A kisebb cirkálók hamar elhamvadtak a vörösés lézernyalábok közt, de – szerencsére – Lochus nem is tűzerővel akarta térde kényszeríteni a 2-es számú prototípust. Az ész mindig többet ér az erőnél, s az aggressor pontosan ezt a példát akarta statuálni.

Fényesen izzottak a hajtóművei, ahogyan megindult az Invincible felé, amely minden lehetséges eszközzel az elpusztítására törekedett. A Reveager nevet viselő hajót megállás nélkül ostromolták a vörösés lézernyalábok, valamint számos rakéta csapódott a törzsébe. A pajzsa már félúton levált, a lövegei sorra szakadtak ki a helyükről, miközben narancssárgás tűzfellegek léptek a páncéllemezei helyébe. Az utolsó pillanatokban egy kék ionsóva hagyta el a Reveager orrát, amely a pajzsot kívánta meggyengíteni. A terv sikerét kékes ionszikrák jelezték, szerte a hajótesten.

Ez az jelenti, hogy elérkezett az idő. A Reveager aktiválta az önmegsemmisítését – az Aggressor osztályt úgy tervezték, hogy ilyenkor ne csak saját magát, de az összes környékbeli hajót el tudja pusztítani. A folyamatot egy fényes, tüzes villanás kísérte, amely egy jókora darabot elnyelt az Űr ezen parányi, dacos szegletéből.

Amikor már látni is lehetett, nyilvánvalóvá vált Lochus terve. A Reveager áldozata felszaggatta az Invincible páncélzatát, s jókora darabokat tépett ki a törzséből. Megérte a legénység helyébe egy rakás, feláldozható droidot küldeni, így a második prototípus is a pusztulás szélére került, és egy halálraítéletet sem kell eltemetni. Elérkezett az ideje, hogy megszabaduljanak a Birodalom új játékszerétől.

- Támadás! – vezényelte a megszokottat Ackbar. A Home One a megmaradt hajókkal karöltve újult erővel kezdte ostromolni a bestiát. A kalózhajók támogatása révén, nem tartott sokáig az Invincible haláltusája. Hamarosan narancssárgás lángok léptek a fekete borítás helyébe, a Híd darabokra robbant, s vele együtt a főreaktornak is befellegzett. Érdekes, hogy a prototípus még akkor is ádázul szórta a halált, amikor már pusztulóban volt a hajóteste.

Ám egyszer minden véget ér, a fekete óriást narancsos lángfellegek nyelték el.

- Az ellenséges hajó megsemmisült – hangzott a megnyugtató kijelentés.

- Kárjelentést! Állapotjelentést! – dörmögte az admirális.

- A hajónk komoly károkat szenvedett, akárcsak az összes többi. A Constitution, számos B1-es, két B2-es és három Mark I-es megsemmisült, hetvenhárom remek pilótával, és gépeikkel együtt. A Vörös és Arany osztag megúszta, a Zöld komoly veszteségeket szenvedett, a többivel is hasonló a helyzet, sőt a Zafir és a Bajnok valamennyi tagja az életét vesztette. A Liberty megmaradt, de csak éppen hogy, szerencsére a fény feletti meghajtása még működőképes.

- Kapcsolja Lochust! – mondta egy hűmmögés után.

A férfi mély hangja hamar betöltötte a füsttel és szikrázó vezetékekkel teli Hidat.

- Álltuk a szavunkat, habár, a mi flottánk sokkal nagyobb, mint az önöké, most az egyszer elmehetnek. Önök nélkül sosem találtuk volna meg a prototípust, nem értem,

hogy sülyedhettek idáig... minden esetre, az örömünkre szolgál, hogy végre valahára megfeledezhetünk erről a szörnyetegről. A Birodalom minket is zargat, a Taris óta 30%-al csökkent a befolyásunk a körzetben. Ez az akció nagy áldozatoktól kímélt meg minket. Ha jól sejtem, többé nem keresztezik egymást az útjaink.

- Ha egyszer felépítenek egy prototípust, és elbuknak, akkor még talán újramezdik az egész. De ha már a második sem sikerül... örökre felhagynak vele. A Zéró protokoll utoljára került alkalmazásra, soha többé nem fogjuk kikérni a kalózok segítségét. Ezúttal is csak a közös probléma kovácsolt egybe minket – mondta Ackbar.

- Legközelebb már nem is tartana. A Fekete Napot nem lehet ugráltatni.

- Ég önnel – azzal jelzett, hogy szakítsák félbe a kapcsolatot. A nagy szemével még végigkövette, ahogyan egy kis, fekete hajó hagyja el a harcteret, aztán a navigációs tisztje felé fordult a székeivel. – Menjünk haza!

Később.

Egy kicsiny, távoli, a Lázadáshoz hű planétán:

Porból lettünk, porrá leszünk – suhant át mégy egyszer Fenn elméjén. A temetés már véget ért, Sigilt hősökhöz méltóan búcsúztatták. Mostanra már csak Jaris és a kis csapata maradt a sír mellett, néhány lázadóval és egy feltűnően jól öltözött moncalával. A férfi két ór kíséretében sétált oda a hőseinkhez.

- Üdvözlöm, uraim! Sajnálom a veszteségüket – mondta együtt érzően.

- Qua admirális. Maga nem a Constitution fedélzetén volt? – lepődött meg Jaris.

- Eleinte, aztán, amikor már tudni lehetet, hogy a hajó el fog pusztulni, evakuálni kezdtem a legénységet. A legtöbbet kijutottak, de sajnos mindig vannak veszteségek.

- Értem – bólintott egyet a férfi.

- Csak a temetésre jött? – fordult felé Selene. Már stabilan állt a lábán, igaz, még fáj neki a bekötözött, jól ellátott sérülés. Állítólag nyoma sem marad majd.

- Nem egészen. A fizetségükről lenne szó.

- Na, arról akármeddig elbeszélgethetünk – sietett oda Ventris.

- A prototípus megtalálásaért háromezrezer kredit járt volna önöknek, de Sigil halálával az ő része is magukra száll. Plusz, ott van a behatolás, sikeresen deaktiválták a prototípus termeghajtását és a kommunikációját, ezzel rengeteg életet óvhattak meg. Így az önöknek járó pénz összesen... úgy egymillió-kétszázézer kredit lesz.

- Szeretem a Lázadást! – csillogtak Leana kék szemei.

- Azt már Fenn dönti el, hogy ki mennyit kap ebből az összegből.

- Engem illet az összes! – kacagott fel az ex-jedi. Erre mintha mindenki meg akarta volna ölni. – Csak vicceltem, egyenlően foglyuk elosztani. Kétszázézetet kap mindenki.

- Ez így fair – bólintott egyet Selene, és a többiek is helyeselték.

- Még én is? – tekintett körbe meglepetten a fiatal Hedvig.

- Te is a csapat része voltál – mosolygott rá Mira.

- Akkor mindenki kétszázézetet – nyomatékosította a mondandóját Fenn.

- Ahogy gondolják. Mellesleg, szívesen látjuk önöket a Lázadás soraiban.
- Kizárt – vágta rá az ex-jedi. – Eleget harcoltunk már, tudja, a szerencse fogandó, így is majdnem meghaltunk odabent, meg mindenhol, ahová csak elvetődtünk. Én szívesebben élnék még egy kicsit azzal a rengeteg pénzzel a zsebemben – ahogy ez elhangzott, a többiek is helyeseltek. Elég volt már a csatározásból, meg az esztelen kóborlásból. Eljött a béke és a nyugalom ideje.
- Nos, tudják, melyik csatornán keressenek, ha esetleg meggondolnák magukat. Szerencsére a birodalmiak még mindig halottnak hiszik önöket, úgyhogy, ha nyugton maradnak, akkor már sosem fogják zargatni magukat. A további viszontlátásra! – azzal a férfi megfordult és az örökkel együtt elsétált.
- A távozásával néma csend köszöntött a hőseinkre.

- Aztán egy köpenyes alak ballagott a sírhoz, mindenki gyanakodva figyelte őt.
- Huszonnyolc – nevetett fel az öreg jóízűen. A többiek nem értették, hogy mi lelte, nem, amíg le nem eresztette a csuklyáját. – Most haltam meg huszonnyolcadszor! – kacagott tovább a férfi. Ő már csak röhögni tud az ilyenek.
 - Sigil? – néztek felé meglepetten. – Te még élsz?
 - Itt állok az orrotok előtt, nem? – dörmögte a sith.
 - De... de te hogy? – folytatta a döbbségtől kérdezősködést Selene.
 - Engem nem lehet megölni. Elpusztíthatatlan vagyok – jelentette ki ezredszer.
 - Mintha még fiatalabb is lennél – vette észre Fenn.
 - Mit mondhatnék? Ami nem öl meg, az erősebbé tesz!
 - Ugye tudod, hogy most maradtál le vagy félmillió kreditről?
 - A pénz nem minden – hangzott a pofonegyszerű felelet. – Különben sem lesz rá szükségem a további után folyamán.
 - Miért, te mihez fogsz kezdeni?
 - Rabolok magamnak egy hajót, meg egy twi'lek szolgát, aztán az majd szépen elszórakoztat – kacagott fel Sigil.
 - És mit fogsz csinálni valójában? *Ann mondta, hogy te nem tennél ilyet.*
 - Az titok – vágta rá az öreg, aztán felhúzta a csuklyáját, még egyszer megnézte a sírját, s megfordult. Már éppen ballagni kezdett volna, amikor Selene megszólította.
 - Mi lesz velünk? Úgy értem, mi van azzal az ügylettel?
 - Örömmel megtenném, mert az ilyesfajta veszteséget mindig meg kell torolni. Rá is szolgálna az illető, de... a szeretteire való tekintettel, inkább elállok a dologtól. Neki még ártanék, de a társai nem érdemelnék meg azt a kint, amit az eset okozna nekik.
 - Te meg miről beszélsz? – komolyodott el Jaris arca, s tekintete.
 - Össze fogtok házasodni, nem? – kérdezte vissza Sigil.
 - De, de ennek mi köze van ehhez?
 - Akkor legyetek boldogok! – kacagott fel az öreg még egyszer, aztán elsétált.

Hála a jó Istennek... – könnyebbült meg Selene, ahogy a férfi tovatűnt a távolban.

- Nos, ennyit a nagy kalandokról – fejtette ki a gondolatát Fenn, ami az egyetlen túske volt az egészben. Hiába, a biztonság unalmas, szürke hétköznappal jár. – Ha a Birodalom nem köröz, akkor tényleg letelepedhetünk valahol.

- A Korélia? – vetette fel Selene. – Egyszer ellátogattam oda, még kiskoromban. Szerintem az tökéletes hely lenne az esküvőre. Közel van a Fővároshoz, de ha a Birodalom nem zargat minket, és van egy rakás pénzünk, akkor...

- Áh, négyszázezer azért nem egy akkora összeg, elfogy az egy idő után. Inkább egy ehhez hasonló helyet keressünk, amibe még nem vajt akkorát a Birodalom vasfoga, tudod, itt nem dolgoztatják az embert fillérekért. Keresünk egy szép házat, valahol az egyik város szélén, aztán keresünk állást és szépen éldelegélünk.

- Tényleg értelmesebbnek hangzik – helyeselt a twi'lek.

- Nekem is megfelel – tette hozzá Mira. Erre Hedvig megköszönte a torkát.

- Nekem otthon is jó életem volt, az egy korrekt hely. Korábban is mondtam, hogy csak veletek tartok egy ideig, de nem égetem fel az ottani életemet. Visszamegyek.

- És ha mi is odaköltöznénk? Az tényleg nem egy rossz hely – mondta Mira.

- Nem is tudom, nekem egy kicsit kuszának tűnt. Sok az idegen.

- Te is idegen vagy, Selene, már ha úgy vesszük – mondta Fenn.

- Jó, majd meglátjuk. De légy szíves, ne egy nap alatt döntsük el, hogy hol foglyuk leélni az életünk hátralévő részét!

- Oké, majd keressük – helyeselt az ex-jedi. *Ex-Jedi... helytelen ez a név...* – gondolta két mondat között, aztán Mira felé fordult. – Nézd, lehet, hogy ott fogunk kikötni, de elég kicsi az esélye. Lehet, választanod kell majd.

- A Reaverrel ingázhatnék – vetette fel a fiatal. – Egyszer itt, egyszer ott, ahol jobban esik lennem. Persze csak kölcsönbe kell, visszaadom majd valamikor.

- Végül is, ha leköltünk, akkor nekünk nem lesz rá szükségünk. Tankolni kell, karbantartani, takarítani, meg minden, csak a baj lenne vele. Ha ennyire sutykolni akarsz, akkor majd elviheted – bólintott egyet Jaris.

- És veletek mi lesz? – fordult Leana és Carlos felé Selene.

- Hát – kezdte Ventris. – Eddig a lopás volt az életem, most meg van egy rakás pénzem. Keresek egy szép helyet, felbérlek egy izmos kis talpnyalót, aki minden nap teljesíti az óhajaimat, aztán... gondolom, indítok egy vállalkozást. Érték a pénzhez.

- Azt megfizetem. És veled, mi is lesz, Carlos? – kérdezte őt Fenn.

- Én a Fővárosba megyek pankrátornak! – erre mindenki kacagni kezdett. – Miért ne? Négy fegyveres manust vertem le a puszta kezemmel, egy ipse simán menni fog, akárki is legyen. Bunyó, pia, nők, az lesz ám az élet! De még milyen nők! Fenn, minden elismerésem Selene miatt! Egy topmodellnek való csajjal aludhatsz majd az életed végéig, de én legalább öt hozzá hasonlóval fogok. Bizony, öttel!

- Köszí, hogy hasonlítgatsz – jegyezte meg a twi'lek. – Egyébként, egy hozzám hasonló nő csak akkor feküdne le veled, ha nincs más mód arra, hogy elaltasson. Akkor aztán szépen kirámolja a házat, és/vagy elvágja a torkodat.

- Sebaj, pankrátor leszek és kész!

Amikor már halványodni kezdett a délután, Fenn és Mira közösen szemlélte a naplementét. A többiek már visszamentek a hajóra, hogy onnan evickélhessenek be egy forgalmasabb úrkikötőbe, ahonnan aztán szétszéledhetnek a nagyvilágba. Közülük Selene volt az egyetlen, aki sehová sem készülődik, neki Fenn mellett van a helye, s ott is lesz, amíg csak élnek.

Időközben a férfi sokat töprengett a naplemente csodás fényében. Ex-Jedinek szokta nevezni magát, de már rájött, hogy ez a megnevezés helytelen. Korábban még az volt, de most... Most a szabadságért harcolt, most nem hagyta hátra az elesett, s most a Jóból, másokból, a szeretetből merített erő a küzdelemhez. Sőt mi több, most megelégette a harcot, a békét és a jó életet választotta. Ezzel minden eltűnt, ami eltántorította a Jó oldaltól, minden semmissé vált, ami miatt az „*ex-jedi*” jelzővel illethette magát. Az Erő ismét a szövetségese, nem akar már megszabadulni tőle.

Az egyetlen dolog, amit a visszatérés ellen fel tudna sorakoztatni az, hogy ők nem szoktak megházasodni. De az a régi Rend volt, az a rend már nem létezik. S ki tudja, ha az Skywalker gyerek talál magának egy szebb nőt, akkor könnyen megeshet, hogy az új Rendben már igenis házasságot köthet az ember.

Tehát, ő, Jaris Fenn, most már ismét Jedik ösvényére léphetett. Ezzel már csak egy megoldatlan kérdés, egy utolsó elvarratlan szál maradt, amit mindenképpen meg kell oldani, mielőtt ez a történet véget ér.

Fenn az ifjú Mira Wess felé fordult.

- Te, nem akarsz a tanítványom lenni?

Vége